VOLUME 58, NO. 15. AUGUST 1, 1966 58. ÉVF., 15. SZÁM. 1966, AUGUSZTUS 1.

Evangéliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America — Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De kell, hogy előbb hirdettessék az evangélium minden nép között." (Márk 13:10.)

KONVENCIÓ UTÁN

Már csak édes emlékét őrizzük Szövetségünk 58. konvenciójának. Amikor — annakidején — bejelentettük, hogy fogadjuk a konvenciót, egyesek azt a megjegyzést tették, hogy merész lépés egy ilyen vállalkozással szembenézni. De minket bátorított tagjaink nagyobb részének mellénkállása, amely az adott pillanatban is ugyanaz maradt és lehetővé tette, hogy a lehető legjobb fogadtatásban részesítsük vendég testvéreinket, akik nem titkolták el megelégedésüket, hanem boldog érzéssel öntötték szavakba a következő tapasztalataikat:

"Tizenöt esztendeje nem volt ilyen konvenciónk." "Királyi fogadtatásban részesültünk." "Ennyire családias hangulatú konvención még nem vettem részt."

De ezek a megjegyzések nem emelik büszkeségünket, hanem továbbítjuk az elismerést ahhoz, aki bennünket egyesített vállalkozásunk keresztülvitelében. Fáradozásunkért elégtételnek könyveljük el vendégeink megelégedett hangulatának látását, még olyannál is, aki előzetesen azt mondta: "Ha tudtam volna, hogy Detroitban lesz a konvenció, nem vállaltam volna... tisztséget."

Konvenciónknak csak akkor volt amerikai jellege kívül az épület előtt, amikor nem volt ott senki. De amikor egy delegátus ott megjelent, rögtön magyar jelleget öltött a környezet, a háromszínű zászlónk konvenciói jelvényének viselése által. Bent szintén ennek a színnek fehér sávjából ragyogott felénk konvenciónk jelmondata: *"Krisztus neve minden név felett!"*

Ez alá a jelmondat alá állt Vér testvér elnöki minőségben, hogy megnyissa a konvenciót. Ez alatt vezette a tárgyalásokat. Ez alatt tanított Dr. Udvarnoki testvér és prédikált Dr. Smith, Bogár és Nagy István lelkipásztor, imára buzdított Balla és Kun lelkipásztor és Szász János testvér is.

Innen hallgattuk Stégné testvérnőnk évi jelentését a pénzügyi helyzetről. Molnár Balázs testvér titkári jelentését. Kurtz testvérnek a Menház belügyeiről való jelentését, s aztán Schaffer és Kiss testvér pénz- és gazdasági felszerelés ismertetését. Innen hallottuk Steiner József testvér jelentését a monacoi rádió-munkáról.

Itt választotta Vér testvért ismét elnökké a konvenció.

Itt nyilvánította elismerését Dr. Smith azért, mert az A.M.B. Szövetség olyan kiváló egyéneket adott az Amerikai Baptista Szövetségnek, mint Dr. Konc Emil is...

Innen irányította Bányai Sándorné a Női Szövetség munkáját. Itt ismertette Németh Lajos testvér a Vasárnapi Iskola helyzetét kedves felesége közreműködésével. Itt irányította Molnár Magduska az Ifjúsági Szövetség munkáját és a tisztviselők választását, amely által friss vér ömlött Szövetségünk alig észrevehető ütőerébe...

Végül itt gyülekeztünk vasárnap reggel az úrvacsorai asztal körül és mélységes hálával emlékeztünk üdvösségünk megszerzőjére, Jézusra, akinek nevében bezártuk évi konvenciónkat "Áldott legyen a frigy" című énekkel abban a reményben, hogy jövőre ismét találkozunk és addig is minden név felé emelve tartjuk a megdicsőült Jézus nevét. *M. A.*

Amibe kedve telik Istennek...

A mai elmélkedésünk tárgya Pál apostolnak a korinthusiakhoz írt levele 9. fejezetében van megírva. Fordítsuk figyelmünket annak hetedik versére, amely így szól:

"Mindenki úgy adjon, amint eltökélte magában, ne kelletlenül vagy kényszerűségből, mert Isten a jókedvű adakozót szereti."

Az adakozás említése nem nagyon kedvelt beszédtárgy. Valaki egyszer erre nézve azt mondta, hogy az embernek a legérzékenyebb szerve a zsebe. Ebben van valami. Nem mindenki szeret adakozásról hallani, mihelyt erről szó esik, idegesen reagál és számos okot tud felsorolni, hogy ez nem vonatkozik rá mert ő képtelen adni.

Szegezzünk le egy tényt: a Szentírásban gyakran szó esik az adakozásról és ennek alapján bízvást állíthatjuk, hogy annak, aki Isten akarata szerint kíván élni, nemcsak hinni, remélni és imádkozni, hanem adni is kell. Aki ezt elmulasztja, nem él teljesen Isten akarata szerint. Tegyük tanulmány tárgyává ezt a kérdést, ahogy ezt Pál apostol a felemlített levelének 9. fejezetében tárgyalja, illetve, az Isten Országa szempontjából megvilágítja.

Az első versben ezt mondja: "A szentek számára szánt adakozás szolgálatáról felesleges is nektek írnom." Pál apostol az adakozást tehát szolgálatnak minősíti. A Luther-fordítás adónak nevezi a görög eredetiben használt szót. E két kifejezés, szolgálat és adó annyiban fedi egymást, hogy mind a két esetben kötelezettséget fejez ki. A szolga köteles szol-

(Folytatás a 4. oldalon)

A SZERKESZTŐ ROVATA

Ami mindenkit érdekel

Mivel tudjuk, hogy többeket érdekel, örömmel tudatjuk, hogy a nálunk visszamaradt kór eltávolítása sikerrel végződött és már csaknem teljes felgyógyulással végezzük munkánkat. De ez nem is volt akadály, a lap összeállításánál, s annak pár napi késéssel való megjelenése egyéb akadályokba ütközött, amit alant ismertetünk.

Nagyon szépen köszönjük testvéreink értünk való imáit.

Konvenciónk egyike volt az utóbbi idők legnépesebb konvenciójának, ami nemcsak nekünk, de sokaknak a véleménye. Azt is megfigyeltük, hogy hetven éven felül sokkal kevesebben vannak, mint hatvanöt éven alul. Sőt az is észrevehető — s ezt minden helyesen megfigyelő látja — hogy fiatal erőket is lehetne igénybevenni, ha azt nem gondolnánk, hogy csak mi tudunk valamit...

Az mindenesetre ajánlatos lesz, hogy zsírozzuk be alaposan a konvenciónk megásására kiválasztott ásót és lapátot, s göngyöljük csalán zsákba és állítsuk a sarokba, mert ha körültekintéssel dolgozunk és nem személyeskedünk, még sokkal tovább élünk, mint azt egyesek gondolják.

Ebben a pár mondatban sok elfojtott véleménynek adtunk hangot.

Hiányoltuk Attila Tivadar lelkipásztor testvért a konvención. Szomorúan vettük a hírt arról, hogy beteg lett ismét. Kérjük testvéreinket, hogy imádkozzanak érte. Tegyük ezt Dr. Kautz testvérért, aki szintén beteg.

Az Evangéliumi Hírnökről — sajnos — nem lehet beszélni a konvención, mintha ez nem is a Szövetség tulajdona volna. Így arra kényszerít bennünket alig egy-két okoskodó megnyilvánulása, hogy magát a lapot szólaltassuk meg saját védelmére:

Legalább harminc levelet kaptunk a múlt esztendőben — még Németországból is egy párat — a következő nyilatkozatokkal:

"Új érdeklődéssel olvasom a lapot..." "Amikor az első számot megkaptam és böngészni kezdtem, mindjárt észrevettem a változást..." "A lap összeállítása és tartalma megváltozott..." "Engedje meg, hogy gratuláljak..." "Hálát adok az Úrnak, amiért a testvér kezébe került a lap..." "Amióta én ismerem lapunkat, soha nem volt jobb..." "Élvezettel olvasom a testvér zamatos magyarját..." "Milyen kár, hogy később került Amerikába a testvér...", stb.

Ha dicsekvésnek akarná ezt minősíteni valaki, Pál apostollal azt mondjuk, hogy ti kényszerítettetek rá. De még ennél is tovább mehetünk, mert mi csak a más szavait írtuk át.

De ezek az elismerések nem szédítettek meg bennünket, hanem még inkább törekedtünk arra, hogy lehetőleg még jobban és még szebben állítsuk elő a lapot. Tudjuk, hogy ebben nem tudtuk elérni a célt, amiért mi is reszketve vettük kezünkbe a lapot amikor megérkezett s lesújtott bennünket a tömérdek sajtóhiba látása, amit egy-két rosszindulatú olvasó csak írás-hibának könyvelt el és próbált disszonáns hangot kelteni. Persze ő, vagy ők, nem tudtak arról, amit egyik testvér írt:

"Molnár testvér, nyomdát kell cserélni. A nyomdatulajdonos felszámolta a nyomdát. A jelenlegi társaságnak nincs érzéke egy ilyen lap összeállításához..."

De még az első nyomdatulajdonos is másra bízta a munkát, s ő más helyen dolgozott és így lapunkat csak akkor csapták össze, amikor nem volt más munka és egyik ok volt arra, hogy késve érkezzen a lap az olvasó kezébe, sok hibával és még rosszabb tördeléssel, amit — hála az Úrnak — a nagy többség nem keresett, hanem csak a tartalmát nézte.

Most jó reménnyel tudatjuk kedves olvasóinkkal, hogy nyomdát cseréltünk azzal a céllal, hogy a jó anyagot a lehető leghelyesebb írással, szép magyarsággal és ízléses tördeléssel juttassuk olvasóinkhoz, s ez nemcsak a mi célunk, hanem új nyomdatulajdonosaink is erre törekszenek.

Hálás köszönetet mondunk kedves Stégné testvérnőnek, amiért éveken át fényképezte és postázta a lapot. Utóbb már ő sem bírta idegekkel azért, mert sok esetben alig két-három nappal a postázás előtt kapta kézbe az egyetlen kiszedett példányszámot. Most felmentjük őt ettől a munkától és a velejáró izgalomtól abban az elismerésben, hogy csak Jézus fogja őt honorálni odaadó szolgálataiért.

Köszönetünket tolmácsoljuk Fülöp testvérnek is. Volt idő, amikor az ő kezén ment keresztül a lap, s akkor nem hagyta el a nyomdát korrigálás nélkül. De utóbb semmi köze nem volt hozzá és egyenesen azt írta: "A korrigálásra nincs se idő, se alkalom..." De amíg tehetett valamit a lapért, megtette nagy szakértelemmel. Köszönjük az ő szolgálatát is.

Dr. Udvarnoki testvér is kritizálta a lapot. De mennyire más nézettel, mint egyesek tették. Ő egyenesen javítani akaró célkitűzéssel tette és a talált hibákra a mi figyelmünket hívta fel és nem a szomszédét. Így az ő kritikája épített és nem rombolt. Amikor pedig látta tehetetlenségünket, egyenesen azt írta: "...elérkezett az ideje a nyomda változtatásnak".

Hálás szívvel mondunk köszönetet Udvarnoki testvérnek azzal az elismeréssel, hogy kritikájával nagyon fontos szolgálatot tett.

Az új nyomda által kiadott első lapszámunk elkésve érkezik az olvasókhoz, ami nem lehet feltűnő egy ilyen esetben. De megteszünk mindent, hogy a jövőben sem a szerkesztő, sem pedig a nyomda hibájából ne érkezzen késve a lap.

És még azt is tudatjuk olvasóinkkal, hogy ezután nem tehetünk fényképet a lapba díjtalanul, mert a nyomdai előállításhoz klisét kell csináltatni.

Kérjük testvéreink imaáltali támogatását, hogy megállhassuk helyünket felelősségteljes szolgálatunkban!

MOLNÁR ANTAL

Nézd, kis fiam

Nézd, kis fiam, ünnepelnek a fák,
nem is tudom, mit ünnepelnek,
de felvették az azúrkék ruhát
s aranyláng önti el a kertet.

S ünnepelnek a méhek, darazsak
s a virágok is cicomában.
S hallod-e a madarakat?
Ünnepi dalt zengnek harsányan.

Ó, ünneplés, mély szépséggel tele,
színáradat, illat, fény és zene,
egyetemes, forró harmónia.

Isteni mű ez! s nincs haszontalan
ellentmondás benne. Lásd, kis fiam,
lelkednek is ezt kell hordoznia.

Ölbey Irén

Nők rovata

Női konf. elnöke: Bányai Sándorné
Alelnök: Németh Lajosné
Pénztáros: Mrs. Elizabeth Haydn

Rovatvezető: Szerencsy Mária, 105 Demott Lane, Somerset, N. J.

A NŐ IMÁDSÁGA

Isten kegyelméből kisgyermek koromtól olyan kiváltságos családi körben nőttem fel, amelyben a napot reggel családi áhitattal kezdték és azzal is végezték, olyan otthonban, amelyet az imádság levegője hatott át és szentelt meg.

Az imádság egyik legrégibb ösztöne az embernek. Akkor kaptuk az imádságra való képességünket, amikor embernek teremtett a Mindenható. Az ember természetéhez tartozik, hogy érzi egy magasabb világtól való függését és összeköttetést tud ápolni ezzel a világgal. Csakhogy vannak emberek, akik elaltatták ezt az ösztönt, akik nem ápolták a kapcsolatot Isten világával és végül elveszett az erre való képességük, mint ahogy a vakondok elvesztette szemevilágát, mert nem használta.

Gondolok most azokra, akik a föld örömei után futva, rohanva felejtettek el imádkozni, vagy akikből a bűn kiölte a lelket; vagy azokra, akik a műveltség olyan magas fokára jutottak el, hogy a tömegen felül állóknak képzelik magukat s úgy tartják, hogy ami jó a tömegnek, nekik arra már nincs szükségük.

Érdekes megfigyelés, hogy a férfi vallásosnak szereti látni a nőt. A komoly és valódi férfi mindig is olyan nőt választ eszményképéül, aki imádkozni tud.

És ha van sok imádkozó lelkű nő, mondjátok meg, miért vagyunk mégis olyan távol attól a céltól, amit Isten tűzött ki elénk? Az Isten országa, az igazság, a békesség óhajtott világa miért látszik még mindig a felhőkbe tornyosuló ábrándképnek és miért van annyi gyűlölet, annyi szenny a földön? És míg a mai kultúra szerkezeteket és hídakat tud produkálni, nem képes *csodálatos jellemeket* előállítani, pedig ezekre volna szüksége ennek a világnak. Mondjátok meg, hát semmi hatása nincs az imádságunknak az élet alakulására?

Talán hiba van az imádságunkban, hogy ennyire hatástalan. Az imádságnak, amilyet a mi Urunktól, Jézustól tanultunk, kellene, hogy legyenek gyakorlati következményei.

Egyik hibája imádságunknak, hogy *nem állandó és nem rendszeres.* Csak olyan, mint a vészkiáltás a végső szükség idején! Csak utolsó esetben fordulunk bajainkban Istenhez. Nem gépies, megszokott formákra gondolok, hanem *Istennel való rendszeres lelki kapcsolatra,* amely úgy kellene lelkünknek, mint a virágnak a reggeli harmat, amely nélkül eltikkad.

Másodszor hiba az, hogy *nem tartjuk elég fontosnak az imádságot.* Nem szánunk rá elég időt. Joggal veti szemére Sundar Singh hindú apostol a keresztyén világnak, hogy "megüresedett, legnagyobb értékeit vesztette el, mert kifelé él, s elmúlaszt időt szánni az Istennel való együttlétnek."

Nincs hatása, ereje imádságunknak, mert nem igazi hittel imádkozunk. *Nem merünk hinni abban, hogy Isten meghallgatja.* Nem merünk számítani arra, hogy Isten felel. Az Ó-testamentum nőalakjai, az erős hitben váltak ki különösen. Milyen erős hitű nő volt Mózes édesanyja; mikor ki van mondva a halálos ítélet minden elsőszülött fiúra, mégis megtartja gyermekét, és könyörög Istennek gyermekéért, mert hiszi, hogy Isten megtartja. Isten megjutalmazta az ő hitét. Milyen hittel imádkozik Anna, mikor Isten nem adott gyermeket neki! Új-testamentumi imádkozó nők sora folytatódik Monicában. Augustinus édesanyjában, aki pogány erkölcsökben felnövekvő fiáért imádkozik s ez *az imádság teszi életének legfőbb tartalmát.*

Imádságunknak hibája még az is, hogy *csak kérni tudunk.* Legtöbbször vágyaink, vagy szükségeink hajtanak Istenhez. *Az igazi imádság több mint a kérés.* Ketten beszélnek ott; mi is beszélünk, de Isten is szól. Az imádság társalgás Istennel. *Imádság közben elérkezünk egy ponthoz, amikor mi elhallgatunk. Leborulunk előtte, minden kincsünket odaszórjuk elébe és imádjuk Őt!* Ekkor Isten felemelkedik előttünk az Ő nagy dicsőségében. Gyógyulás van a közelében. S akkor az Isten szól. Parancsol. Érezzük erejét és megindulunk az ő akaratának cselekvésére. Mint tétovázó, gyenge, erőtlen gyermekek borulunk le és felkelünk erősen, mint akiket egy nagyobb hatalom elindított.

Keressétek ezt a találkozást Istennel. Ha nem találjátok mindjárt, keressétek tovább. Isten engedi megtalálni magát.

Nem minden imádságot hallgat meg az Isten. Ha azt mondja: nem, az is meghallgatás! De van imádság, amely úgy kering, mint Kain áldozatának füstje és nem jut el Isten trónusához. Az ilyen imádság mögött nincs odaszentelt élet. *Csak az az imádság lehet Istennek tetsző, amely Őneki szentelt akaratból fakad.* Isten nem *egy pár szavunkat,* nemcsak *egy-két óránkat kéri* naponta, *hanem egész életünket kívánja.* A mi Istenünk nem éri be kevéssel. Nem elégszik meg égő áldozatokkal, sem ajándékokkal, sem imádságok sokaságával. Olyan Istenünk van, aki Úrrá akar lenni életünk felett és azt akarja, hogy neki szenteljük magunkat egészen. Ilyen Istennek szentelt életből fakadó imádság az, amelyet Isten egészen bizonyosan meghallgat.

"Ha én bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok és meglesz nektek." (Ján. 15:7.)

Ez az imádság nem lesz farizeusi imádság. Imádság és élet harmóniába lép egymással. Imádság lesz így az életed is.

Akartok-e ilyen imádságra törekedni? *Victor Gabriella dr.*

Angolos magyarok

Ít élnek 40—50—60 éve, de angolul elfelejtettek megtanulni, de már magyarul sem tudnak. Így összekeverik a magyart az angollal és magyar beszédük nagyon angolos és angol beszédük nagyon magyaros. Nem minden magyar beszél így, de igen sokan! Vigyázzunk, ne keverjünk magyar nyelvünkbe az angolból, mert ez sem az angol, sem a magyar nyelvet nem teszi szebbé...

Ime, egy magyar asszony a következőképpen mondja el élményét:

— "Mosok a bészmentbe, hallom, hogy ringol a telefon; ranolok fel a sztepszen, mire felértem, elhallgatott; hát megyek vissza a bészmentbe és ahogy leértem, a stepszen elestem és közbe még a ringolót is ranolni hagytam."

Szép ez így? *F. Á.*

EVANGÉLIUMI HÍRNÖK
GOSPEL MESSENGER

Published semi-monthly by the Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St., New York 28, N.Y.

Editor — Szerkesztő:
Rev. ANTON MOLNÁR
1370 Michigan Blvd.
Lincoln Park, Mich. 48146

Entered as second class matter at the Post Office of Cleveland, Ohio, under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917.

Subscription fee: $3.00 per year

Előfizetés és címváltozás
erre a címre küldendő:
Mr. John Szász
1619 Edward Ave. N.E. Canton 5, Ohio

Printed by
CLASSIC PRINTING CORPORATION
9029 Lorain Ave., Cleveland 2, Ohio

Ugy van!

A zsoltáríró Dávid egy alkalommal felbuzdúlva, — szinte elragadtatással — kiáltott fel: "Ime, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak! (Zsolt. 133:1.)

Ez az érzés hatott át bennünket is akkor, amikor különböző helyekről és irányból érkezve, kezdtük átlépni a Detroiti Magyar Baptista Gyülekezet küszöbét és üdvözölhettük egymást. Minél többen érkeztek, annál jobban éreztük, hogy az evangélium egy oly erő, amely képes összehozni az emberi szíveket. Ezt nem tudja megérteni a világ, mert nem tudja azt, hogy az emberek társadalmi osztály és nemzeti különbség ellenére is lehetnek testvérek. Nincs távolság és nincs akadály, melyet a testvéri szeretet nem hidalhat át.

Ha ma élne Dávid és napjainkban írta volna a fenti sorokat, akkor azt mondanánk néki:

"Úgy van az, Dávid testvér; mi is ezt éreztük és adja az Úr, hogy tovább is úgy legyen az atyafiak között."

Nagy István

Amibe kedve telik Istennek...

(Folytatás az 1. oldalról)

gálni, adót fizetni polgári kötelesség. Az adó lerovása kérdését nem kezelhetjük kényünk-kedvünk szerint. Az erre vonatkozó rendszabályok megszegése kellemetlenséget von maga után. Aki nem akar Urával, Istenével ellentétbe kerülni, az nem vonhatja ki magát az adakozás kötelessége alól. Ez mulasztás és az isteni rendszabály megszegése lenne. Ezt fontoljuk meg!

A fejezet 6. versében továbbá ezt olvassuk: "Gondoljátok meg: aki szűken vet, szűken is arat és aki bőven vet, bőven is arat!" Az adakozás tehát vetésszámba megy. Amit a magvető a barázdákba szór, látszólag elvész, hisz elhányja a földre. De a valóság az, hogy ez nem vész el, mert százszorosan visszatérül.

A magvetés nem elpazarlás, hanem előfeltétele az aratásnak. Ez áll az adakozásra is. Adni annyit jelent, mint magot vetni, mely előbb-utóbb gyümölcsöt terem.

Az Isten Szentlelke áldozatra serkent, ez tény. Nem azért, mintha rászorulna, hanem azért, hogy általa áldásban részesítsen. *Áldozat nélkül nincsen áldás.* Az Isten országa terén szerzett számtalan tapasztalat azt bizonyítja, hogy Istent nem lehet megajándékozni. Bármennyit is áldozunk érte, Ő minden adományunkat kamatostul viszonozza. Vessük jól az emlékezetünkbe: vetés nélkül nincs aratás, áldozat nélkül nincs áldás.

Amit az apostol a 8. versben ezzel kapcsolatban mond, szintén megszívlelendő. "Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza teljes kegyelmét, hogy mindenkor, mindenben teljesen elegetek legyen és bőven legyen nektek, minden jó cselekedetre."

Ez a kijelentés több dologra hívja fel a figyelmünket. Először arra, hogy Isten szándéka kegyelmének özönét ránk árasztani. Az életünk, az egészségünk és mindennapi kenyerünk, a családunk, a lelki otthonunk és az örök üdvösségünk, mindez a ránk árasztott isteni kegyelemnek a bizonyítéka.

Hogy módunkban áll jót cselekedni és áldozatot hozni, szintén az Isten kegyelmi ajándéka. Úgy az adakozás vetése, mint annak gyümölcsöztetése tőle származik. Adakozni annyit jelent, mint kegyelmének ajándékát tovább adni. Istentől kapjuk és tovább adjuk. E kegyelem csodálatos rejtélye továbbá az a tapasztalat, hogy minél többet adunk, annál több lesz abból, amink van. Ezt a rejtélyesnek hangzó tényt egy tapasztalt hívő egyszer így magyarázta: Én nem azért adok, mert van, nekem azért van, mert adok.

Vessünk még egy rövid pillantást a kilencedik fejezet 11. versére: "Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek!" E szerint, az adakozás egyik mellékhajtása a jószívűség. Annak, aki áldozatot hoz, meggazdagodik a szíve, mondja az apostol. A nemtörődömség és fösvénység kiszorul belőle, hogy helyet adjon a másokon könyörülő és Isten érdekét szorgalmazó indulatnak. Egy mindenképpen előnyös csere. A szívtelenség elcsúfit, a jószívűség pedig ékesít.

A jószívűség viszont hálaadást szül, olvastuk. Azok részéről tudniillik, akik az adakozás áldásában részesülnek. Hálaadásuk az elnyert jótéteményért felszáll Isten trónjához, áldást kérve a jószívű adakozókra. Milyen csodálatosan kapcsolódik ilymódon egybe az áldozat, a hála és az áldás!

Adakozni tehát érdemes, mert aki így tesz, Isten akaratát teljesíti, jószívűségre tesz szert, a felebarátján segít, annak szívében hálaadást vált ki és mindezt bekoronázza az, hogy az adakozás Istenhez, a nagy Adakozóhoz tesz hasonlatossá. Krisztus Urunk arra oktatott, hogy legyünk tökéletesek, mint a mi mennyei Atyánk. Aki adakozik, egy lépcsőfokkal feljebb jut az isteni tökéletesség magaslatán.

Befejezésül elemezzük egy kissé az elmélkedésünk elején idézett hetedik verset. "Mindenki úgy adjon, ahogy eltökélte magában..." olvastuk. Adjunk tehát megfontolva, rendszeresen.

"Ne kelletlenül, vagy kényszerűtlen..." szól az intés. Ne tekintsük adakozásunkat kényszernek, hanem inkább kiváltságos előjognak, melyben Isten részesít.

"Isten a jókedvű adakozót szereti..." mondja az Írás. A jószívűség párosuljon a jókedvvel, így lesz belőle igazi jótétemény. Így oktat a Szentírás, így töltjük be a Krisztus törvényét és az ilyen adakozót szereti az Isten!

Ámen.

KICSODA JÉZUS?

Kétezer esztendeje annak, hogy ez a kérdés nyitva áll, annak ellenére, hogy ugyanennyi ideje, hogy válaszolnak a kérdésre. Ha Ő csak az lett volna, akinek sokan állítják, már régen elnyelte volna emlékét a feledékenység pusztája. Ha érveket hozunk fel ezzel az állítással szemben, nagyon hamar megtörnek ennek a sziklának erejében. Például. Azt mondja valaki. Sokrates négyszáz évvel előbb élt, mint Krisztus született és nem felejtette el a világ. De vajon lelkesedik-e érte? Hol prédikálnak nevében? A világnak melyik irányában terjesztik birodalmát? Hány egyházi énekben emelik ki nevét úgy, hogy könnyekre fakassza az éneklőket? Hány haldoklóba öntött reményt nevének említése? Vajon hányan halnának meg érte abban a tudatban, hogy megtalálják "elveszett" életüket? Szinte hallani lehet zuhanása dübörgését egy ilyen értelemben felépített emberi okoskodásnak.

Jézus nem egy letűnt történelmi személy, hanem az Istenből való valóságos élet. Ő nem egy természetes hajtása volt az emberiség fájának, hanem csak beoltatott abba azért, hogy általa nemesíttessék az elvadult fa, hogy teremhesse az igazságnak és békességnek áldott gyümölcseit, ami meg is hozza az eredményt azoknál, akikben él Jézus Krisztus.

Jézus a mennyből való és beszédei is mennyeiek voltak. Úgy beszélt, ahogy még ember nem beszélt a földön. Kijelentései olyanok voltak, amilyet azelőtt nem hallottak. Ezek a szavak nem avultak el, hanem igazolják azt, hogy lelkiek, s így halhatatlanok és embermilliókat tartanak életben ma is. Erőt, örömet, megnyugvást és reményt öntenek az emberi szívekbe.

Jézus az Istenhez tartozott akkor is, amikor itt élt a földön. Ezért mondhatta nemcsak azt, hogy aki Őt látja, az látja az Atyát is, hanem azt is, hogy "És senki sem ment fel a mennybe, csak az, aki a mennyből szállott alá: az Ember Fia, aki a mennyben van". Ő egyidőben volt itt a földön és a mennyben is. Az emberekhez csak annyira tartozott, menynyire szükség volt azoknak megváltásukat illetőleg. Ezért hívta magához a bűnösöket. Elismeréssel nyilatkozott a benne hívés megnyilvánulásának árnyalatáért is.

Jézus abban is hasonlíthatatlan, imái nincsenek tarkítva bűnbocsánatért való rimánkodással. Ő csak kért Istentől és hálát adott Istennek, de soha nem azért, mert megbocsátotta vétkét. Szívében nem voltak bűnös hajlamok. A kísértéstől sem volt mentes, de csak kívülről tudta támadni az ellenség. Az emberek gondolatvilága nyitott könyv volt előtte. Miért okoskodtok így szívetekben? — kérdezte a farizeusokat. Simon, van valami mondanivalóm neked —, mondta egy másik okoskodónak.

Jézus úgy élt az emberek között, mint a föld legszegényebb lakója és mégis olyan éléskamara állt rendelkezésére, amelyből ezrével elégítette ki az embereket anélkül, hogy a készletet valaki láthatta volna, vagy hiány mutatkozott volna benne.

Jézus emberi módon beszélt és foglalkozott az emberekkel. Ő soha nem mondta a hozzá közeledőnek "old le sarudiat, mert a hely, amelyen állsz, szent". Nem dörögtek tiltó parancsai amikor felment a hegyre. Nem azt mondta, valaki érinti a hegyet köveztessen meg. Hanem magához szólította akiket akart. Hozzá ment az egész sokaság és tanította őket. Kezével érintette az embereket. Megsimogatta a gyermekfejeket és ünnepélyesen mindenkit felszólított, hogy menjen hozzá. Édesgető szavai csengnek ma is: "Jöjjetek hozzám mindnyájan."

De kinek mondja magát Jézus?

A legszívesebben az "Ember Fiának" nevezi magát. De vajon miért? Akinek Jézus közvetlenül mondta a szavakat, ismerték az Ótestamentumot, vagy legalábbis annak kimagasló részeit. Dániel próféta könyvét megkülönböztetett tiszteletben tartották a titokzatos látomások és kijelentésekért. Kedvelt rész volt előttük a hetedik, ahol azt olvasták a próféta látomása nyomán: "Nézém, míg királyi székek tétetnek és az öregkorú leült... Láttam éjszakai látásokban és imé az égnek felhőiben, mint valami emberfia jöve; és méne az öregkorúhoz... és ada neki hatalmat, dicsőséget és országot és minden nép, nemzet és nyelv, neki szolgál". (Dán. 7:9—13.) A magát "Ember Fiának" nevező Jézus azt akarta ezzel elérni, hogy személyében ismerjenek arra, akit Dániel látott, amikor hatalmat, dicsőséget s országot adott neki Isten és ugyanakkor, hatalma alá helyezett minden népet.

Jézus elfogadta a "Messiás" megszólítást is. Én vagyok az, aki veled beszélek, — mondja a samáriai asszonynak. Ezzel felkent királynak főpapnak és prófétának nyilvánítja magát. Neked testvérem királyod és főpapod? Prófétikus szavainak elhivése által tiszteled mint látnokot?

Isten fiának egyszer nevezte magát Jézus akkor, amikor azt kérdezte a tőle látást kapott világtalantól: "Hiszel-e te az Isten fiában?... láttad is őt és aki veled beszél, Ő az." De ezt nemcsak Ő képzelte magáról, hanem ennek nyilvánította Isten is; "Ez az én — nem engedetlen, kevésbé tékozló, hanem — szerelmes fiam". Senki nem ért meg, csak Ő. Őtet se senki, csak én.

Istenfiúsága volt halálra kárhoztatásának oka. Az árulás éjszakáján ünnepélyes eskűtétel alatt kényszerítette a főpap Istenfiúságának megvallására, s amikor pedig a nagy vallomás megtörtént, halálra méltónak ítélték Őt. Ezáltal a halál által igéri Jézus az üdvösséget, függővé téve a mellette, vagy ellene való állásfoglalástól. S halála után lesz valóban képviselője az embereknek; "Aki rólam vallást tesz az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én Atyám előtt. Én azért adok nektek, mint az én Atyám adott nekem országot. Jöjjetek Atyámnak áldottai és bírjátok az országot"!

Aki így beszél, az Isten kell legyen, akinek hatalma van téged megmenteni!

..M. A.

Ismét a ramai táborban

Ritkább volt a táborozás sora, mint tavaly, de — mint a növénynél is szokott lenni —, dúsabbak voltak a kalászok. Megjelentek olyanok is, akik most először jöttek el a tábor eddigi életében. Többek között öt lelkipásztor dr. Udvarnoki testvéren kívül, aki annyira össze van forrva a tábor életével, hogy nélküle elképzelni is nehéz volna ezt. Az előadásai jelképezik minden előadás koronáját. Lehet érezni, hogy nem büszke mélységes gondolataira, melyek szavakba öntését élvezettel hallgatja mindenki és utána ugyanaz az általános vélemény nyilvánul meg: "Nagyszerű volt. Csak ezért is érdemes volt ide jönni."

Az idén is voltak vendégek külföld-

(Folytatás a 7. oldalon)

Vetés és aratás

(Gal. 6. 7—8.)

'Ne tévelyegjetek, Isten nem csúfoltatik meg: Mert amit vet az ember, azt aratja is. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet: Aki pedig vet a Szellemnek, a Szellemből arat örök életet."

Kedves Testvérek! Nem kevés küzdelmébe került az Igeolvasó embernek egy-egy nehezebb Igének a helyes értelmezése és az Ige üzenetének Istentől való elkérése. Ebben az Igében is azt kell meglátnunk, hogy itt is csak a körülmetélt szív és a körülmetélt ajak tehet bizonyságot Istenről. De ha körültekintünk, látunk valami mást is. A keresztyénség mai állapota és sok munkás magatartása arra enged következtetni, hogy az Isten Országában munkálkodó és forgolódó testvérek keze közül lassan-lassan kicsúszik a vezetés gyakorlása. Tovább menve talán még a kezdeményezése is Isten eme gyönyörű munkájának. Pedig nem arra hívott el minket, hogy csak amolyan alkalmi munkásai legyünk ennek a szentséges munkának, hanem aktív dolgozói és résztvevői.

Isten azt igérte az özönvíz után: "Amíg a föld lészen, vetés és aratás meg nem szűnnek!" Isten ígérete biztosítja tehát úgy a vetés, mint az aratás folytonosságát! Mit tanulhatunk ebből? Azt, hogy ez az isteni igéret ma is kötelez mindannyiunkat úgy a vetésre, mint az aratásra.

Isten az időt rendelkezésünkre bocsátja azért, hogy azt fel is használjuk. Mert ami időt mi Istentől kaptunk, éppen ezek igék alapján nem az, hogy a saját magunk lelki életét fejlesztgessük, terebélyesítsük csupán, hanem az a rendeltetésünk, hogy az Úr Jézust kövessük és az Ő szeretet-parancsát valósítsuk meg úgy a magunk, mint testvéreink életében, hogy az Ő teste épülésére legyen. Ebben az esetben azonban ki kell küszöbölni az életemből a már elkezdett, vagy még csak tervbevett lelki visszavonulásom élvezését. Mely se nem Isten szerint, se nem a gyülekezet jó rendje szerint való!

Így tegyük most mérlegre ezeket az Igéket és kérjük Istent, hogy ezek által mozdítson el bennünket a holtpontról.

Kedves Testvérek! Van egy szép énekünk, amely így kezdődik: "Üres kézzel kell mennem, s állanom az Úr elé?" Azt kérdi ez az ének, hogy tudtam-e aratni? Van-e vállamon, vagy egy kéve, vagy csak pár szál kalász is? A testi ember csak a testnek tud vetni és ebből aratja a veszedelmet és halált magának. A szellemi ember szellemit vet, miként a nagy Magvető, az Úr Jézus Krisztus is arra tanított minket, hogy 100 annyit vagy 60 annyit, de legalább a vetésünk 30 annyit hozzon. Ez csak a szellemi vetésben sikerülhet. — Minden éhező, akinek a szájához segítjük a betevő falatot, szellemi vetés. Minden megszomorodott ember, akinek az arcára sikerült a mosolyt visszaadni; szellemi vetés. Minden síró lélek, akinek a könnyeit sikerült felszárítani és bízóvá tenni; szellemi vetés. Egy-egy helyén mondott ige; szellemi vetés. Az ilyen vetések aratójának kévéi lesznek. Ha megfigyeltük az elmondottakat, azt látjuk, hogy eredmény csak ott várható, ha mi *nem magunknak vetünk!* Hanem másoknak, és az Úrnak. "Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus jótéteményét, hogy Ő gazdag lévén szegénnyé lett érettetek!" (II. Kor. 8. 9.) Ne féljünk hát vetni, mert az aratás megvár bennünket!

És még egy nagyon jó tulajdonsága van ennek a munkamezőnek: Itt nem lehet a másikét eltulajdonítani! A te kévéid számozottan érkeznek be az Isten tárházába és megvárnak téged. De még ezen az oldalon is vannak csodálatos áldásai ennek: Pl. Dániel szellemieket vetett és ennek a vetésnek volt az eredménye, hogy az oroszlánok szája betömetett, és neki nem árthattak. Illés is vetett különböző módon és különböző helyeken és Isten tüzes fogatot küldött az ő bátor szolgájáért. Viszont Cézárról azt írják, hogy a legnagyobb hadjáratát akarta megkezdeni — amivel együtt a császári trón is járt volna —, amikor hivei meggyilkolták. Így járt Napoleon is. Európa ura akart lenni és a száműzetést aratta le. Ezek a testi vetések: kisiklás, bűn, börtön, halál, stb.

"Ne tévelyegjetek! Isten nem csúfoltatik meg!" Ne múlandóba, ne a hamis talajba vessünk. Kedves Testvérek! Minden ember vet. Te is vetsz. Vetsz, ha úton vagy. Vetsz ott, ahol dolgozol. Vetsz otthon, a családod körében és azok lelkébe. Figyeld meg, hogy amit mondasz, az mind megmarad a gyermekeid lelkében, akár szellemiek, akár testiek. Ne tévelyegjetek! Mert akár egyik, akár másik fajta vetésnek kitörölhetetlen nyoma marad az életetekben! Tudjátok, melyik vetőmag csirázik ki leghamarabb az Isten országa mezőin? A könnyben áztatott vetőmag!

Így mondja el nekünk a zsoltáríró: "Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, *vigadozással jő elő* kévéit emelve!" Sebeink, bajaink, fájdalmaink között történt imavetéseink után, akár itt, akár odaát, csak vigadozással teli aratás következhet! Ezt Isten mondja! Ezt Isten igéri! Gondoljon most ki-ki közülünk arra, hogy csak a mai napon is, akár otthon, akár idegenben mit vetett, és kinek vetett? Ha valaki a testnek vetett, kikerülhetetlenül learatja a veszedelmet. Ha szellemben vetett és szellemieket vetett, le fogja aratni szellemi vetésének termését, amely nem kisebb, mint az örök élet. Istenünk igéje szerint. Végül még egy aratási kép, amit az Úr Jézus Krisztus tár elénk: Vannak Istennek más aratói is és ezek az angyalok (Máté 13. 39—42.). Isten ezeket küldi ki aratni, amikor ezeknek az ideje elközeledik, és az angyalok fogják learatni és összegyűjteni a botránkozásokat. Valamint azokat is, akik gonoszságokat cselekszenek.

Ez a maximális büntetés azoknak jár és azokat fogja érni, akik a gonoszságot és a konkolyt vetik az emberek között. Erről most csak enyit.

Isten őrízzen meg mindannyiunkat egy ilyen vetéstől és ami ennek a következménye: egy ilyen rettenetes aratástól!

"Ne tévelyegjetek!" "Istent nem lehet megcsúfolni!"

Figyeljünk! Imádságos lélekkel vessünk! Hálaadó szívvel arassunk!

Ámen!

Az Úrban testvéretek:
Tóth Sándor
Budapest, 1966. ápr. 28.

Az aratás a világ vége

(Máté 13. 34—43.)

I.

És sokat beszéle nékik példázatokban; és példázat nélkül semmit sem szóla a sokaságnak.

A tanítványok pedig kérték: Miért szólasz nékik példázatokban? Ő pedig mondá nekik: Mert néktek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg.

Mégis, a tanítványok is magyarázatra szorultak! Mert az Úr szavainak igen hasznos, rejtett értelme van. Rövid szavakban elmondta itt, amit hallott az Atyától Földünk sorsának elvégzésében.

A szántóföld a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a gazmagot az ellenség, az ördög maga veti az emberfiának búzavetésébe; az aratás a világ vége; az aratók pedig az angyalok.

Az embernek Fia elküldi az Ő angyalait és az Ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind és azokat is, akik gonoszságot cselekszenek. Ezeket az Ő angyalai mind kitakarítják az igazak közül, hogy az Írás beteljék. Akkor az igazak fénylenek, mint a Nap az Ő Atyjuknak országában. A botránkozások okozzák a homályt.

"Akinek van füle a hallásra — hallja!"

Mondá nekik Jézus: Megértették-e mindezeket? Mondának néki: Megértettük, Uram! (51. vers.)

De sokra rájönnénk mi, mai tanítványok is, ha igaz feleletet kérnénk magunktól erre!... Gondolkozzunk csak!

Kétezer év óta milliókat tesz ki a tanítványok száma; de a tudás is nagyobbá lett, mert sok egyetem és teológia képezi ki a példázatok magyarázóit, de a gyakorlati keresztyén élet tengernyi sokasága csak annyit ért belőle, mint a Mestert magát hallgató nagy sokaság...

Ma nemcsak hallani tud fülünk, hanem olvasni is tudjuk a nyomtatott betűs Evangéliumot, gyönyörű szép fordításban, csak valljuk meg, a mindig jobban rohanó élet elvonja tőlünk az életmentő megértéshez az időt!

De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek evés-ivás vagy az élet gondjai miatt és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap. (Lukács 21, 34.)

Ha tudjuk az Írásokat, az nem elég. Azokat tanulmányozni kell, különösen amik az Úr szavaiból a bekövetkezendőkről szólnak. Mert sohasem ember akaratából származott a próféta szó, hanem a Szent szellemtől indíttatva szólottak az Isten szent emberei. (2. Péter 1, 19—21.)

Hogy korunkat a fénylő Nap erejében felismerjük, az Úr adta a világaratás példázatát, mégpedig kétszer is. Máté 13-ban földönlétekor, a másodikat pedig mennybemenetele után nemsokára János apostolnak: (Jel. 14, 14—20.) Mint világosan ki is jelentette, hogy az Atya ezt azért adta a Fiúnak, ez eleve elhatározását Földünk végnapjairól, hogy közölje ezt tanítványaival, hogy az amikor bekövetkezik, ne érje őket tolvajmódra, hanem hogy "készek legyenek" Isten országának megdicsőítésében. Hogy lássák az emberek a különbséget Isten fiai és a látszatkeresztyénség között.

Ma, a nagyobbá lett tudásunkkal azt is tudjuk, mily nagyok az ellentétek kelet—nyugat, észak—dél népeinél nemcsak vallási, társadalmi és ideológiai téren, de sokkal inkább gazdasági és táplálkozási téren és hogy még világosabban értsük Megváltónk fenti figyelmeztetésének súlyos következményeit, meg kell döbbennünk, hogy azok, akiket pogányoknak tekintettünk, nem a keresztyénség egyszerű, szent és tiszta életmódját sóvárogják és akarják követni, hanem éppen azt, ami ellen az Úr ezt a fenti óvást adta a követőinek, mert a keresztyénség a civilizáció bőségében túllépte a határt!

Ezért jött el a világ vége és a világaratás.

A Szentírás szerinti egyszerű, tiszta, egészséges, mértékletes táplálkozás szükséges az élet fenntartásához. Ám az ebben való mérték átlépése, akár jobbra, akár balra, a szív — és életműködés tönkretevése!

Minden művelt ember ismeri ma a súlyos következményeit az elégtelen, vagy a túlbő, természetellenes táplálkozásnak és életmódnak! Rohanó, gondterhelt életnek. Azért kell annyi orvos és kórház.

Meg van írva: Ha te Uradnak, Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekszed, ami kedves az Ő szemei előtt és figyelmezel az Ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok rád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert Én vagyok az Úr, a te gyógyítód! (2. Móz. 15, 26.) Szenteld meg őket a Te igazságoddal: A Te Igéd igazság! (János 17, 17.)

Ha az Úr Jézus mai tanítványa nem követi, mert nem érti az Úr tanítását: "Minden gondotokat Őreá vessétek, mert Néki gondja van tireátok" és hogy "nem magatok vagytok", hogy evésben-ivásban, életmódban, stb. azt tegyetek testetekkel, amit akartok-kívántok, úgy a mi testünk nem az Isten temploma lett, hanem a gond, a betegségek és elégedetlenség hajléka.

Az Úr szava saját érdekünkben komoly, hogy értsetek és vigyázzatok magatokra!

De hogyan vigyázzon, ha nem is tudja, hogy miből mennyi elég? Vagy mit szabad tenni testével és mit nem? Ha elveti vagy nem is ismeri az Úr által megszabott mértéket!

Azért száradt meg és érett meg az egész világ az aratásra, mert az Úr ismeretében az egész világ elégtelen!

(Folytatjuk)

Ismét a ramai táborban

(Folytatás az 5. oldalról)

ről is. Magyarországról Dr. Melák Ottó testvér, akit annyira csodálatos szép hanggal áldott meg az Úr, amilyennel nagyon kevesen rendelkeznek, s ezáltali szolgálata egyik dísze volt az isteni szolgálatnak. Egy testvérnő pedig — szintén Magyarországról — rátermett szavalással hagyott emléket maga után.

Nagy István lelkipásztor Braziliából volt jelen, aki közvetlen magatartásával és alapos igehirdetési szolgálatával nyerte meg mindenki tetszését.

Nagy fejlődésen ment át a tábor teljes értelemben, annak ellenére, hogy még mindig adósággal küzdöttek a torontói testvéreink, de ez alkalommal már odáig jutottak, hogy elégethették a tartozási kötelezvényt.

Nagy volt a tábor-bizottság öröme, látva azt, hogy mindenki elégedett volt. De minden elismerést és hálát továbbítottak az egek Ura felé és mi kívánjuk, hogy vezesse is őket tovább!

M. A.

RAMA — 1966

Sokat tervezgettünk feleségemmel arról, hogy hol és hogyan töltsük szabadságunkat 1966-ban. Tépelődésünket egy levél oldotta meg. Schaeffer Ferenc testvér meghívott bennünket a ramai táborba, a konferenciára. A meghívást az Úr kezéből vettük és most már nem tépelődtünk, hanem készülödtünk. Úgy terveztük, hogy szabadságunkat a tábor színhelyén töltjük és ott leszünk a konferencia végéig. Erre Bánkuti Lajos testvérünk és felesége bizdított, akik még minden évben ott voltak. Így együtt töltöttük szabadságunkat Bánkuti Lajos testvérrel és kedves feleségével.

Június 24-én indultunk, 26-án, vasárnap Torontóban voltunk a gyülekezetben, visszajőve a táborból e napra. Nagyon boldogok voltunk Torontóban. Ott találkoztunk Vajda Pálné testvérnővel, aki pár héttel ezelőtt súlyos beteg volt és mi New Yorkban imádkoztunk és bőjtöltünk gyógyulásáért. Itt hallottuk, hogy Verle Henrik testvérünk, aki halálosan beteg volt, a gyógyulás útján van. Ővele a táborban találkoztunk. Az ő gyógyulásáért is imádkoztunk és bőjtöltünk. Az Úr meghallgatta a hívők sokaságának imáját.

A torontói gyülekezet egységes, örvendezik az Úrban és lelket menteni törekvő gyülekezet. Hamarosan lelkipásztora is lesz Kun Gyula személyében.

Visszamenve a táborba folytattuk üdülésünket, amely minden emberi képzeletet felülmúló lehetőségek között igen jól is jött... A tízmilliós városból félrevonulva egy kies, csendes helyen, ahol csak a madarak éneke zavarta a néma csendet, felüdítő hatással volt ránk és a pár lépésnyire lévő tó naptól jól átmelegített vize még inkább hálára indított bennünket...

Egy kis szoba-konyhás-fürdőszobás házat béreltünk feleségemmel, úgyszintén Bánkuti testvéreink is egy ilyen házikóban laktak. A mi drága torontói testvéreink nem üzleti haszonra szerezték a tábort. Mindössze három dollárt kérnek egy napra a kis házikó béreként.

Július 1-én kezdődött a konferencia. Nem lehet leírni az örömöt, amiben részünk volt. Képviselve volt Kanada, Buffalo, Detroit, New York, Cleveland, és még sok más hely, összesen 250—280 körül volt a látogatói létszám.

Az előadó Dr. Udvarnoki Béla, aki még minden táborozáson résztvett, és többen mások is szolgáltak. Az áldás nem maradt el. Az angol nyelvű ifjúsággal Dr. Udvarnoki Béláné testvérnő foglalkozott, szintén áldásosan. Az ellátás remek volt és hihetetlen bőséges, nagy kísértést okozva a koplalási diétán levőknek. Én magam is jópár fontot szedtem magamra, amit valahogy most le kell koplalni.

Igen jó szolgálatot végzett a zenekar és az énekkar is, Hortulányi Gedeon testvér részvételével.

Amikor este fellángolt a tábortűz és énekeltünk a Tahi-i kedves éneket: "Rakd meg, testvér, rakd meg, testvér ezt a tüzet, ki tudja, hogy mikor látunk megint ilyet...", sokak szeméből könnyek hullottak... nyilván az elhagyott, de soha nem felejthető Tahi-i táborra gondoltak...

A hivatalos konferencia pénteken délután kezdődött és hétfőn délben végződött, de hétfőn este még nagyszámú résztvevővel műsoros estet tartottunk, kedden este meg búcsúimaórára jöttünk össze, ahol hálát adtunk az Úrnak Cserepka, Schaeffer és a többi testvérért, akik megszervezték ezt a tábort és hálát adtunk a mi szeretett Udvarnoki testvéreinkért, akik a lelki eledelt nyújtották, úgyszintén hálát adtunk a testi eledelt készítő, áldozatot nem kímélő szakácsnői munkát végzett testvéreinkért, hálát adtunk a táborbizottságért, a parancsnokért: Shaeffer testvérért és a rendezőkért, akik éjjel-nappal őrködtek a rend fenntartása érdekében.

Délután mindenki szabad volt. Voltak, akik a nagy fák árnyékában hűsölve beszélgetek, mások olvasgattak, de voltak, akik a víz hullámaiban ugrándoztak... vagy a napsugárban sütkéreztek... várva a bőséges vacsorát, majd az újabb összejövetelt.

Szombaton hajókirándulás volt. Körülbelül ötvenen vettünk részt a hajókiránduláson. A többiek a parton, vagy a parthoz közel a vízben maradtak... Mi pedig a hajóról integettünk búcsút az ottmaradottaknak...

—"A viszontlátásra Budapesten" — mondta valaki. Lobogtattuk zsebkendőnket, törülgettük szemeinket a nagy búcsú közepette — persze csak úgy jókedvünkből, hisz a hajóút csak egy órára volt tervezve. De derüre hamar ború következett...

Hajónk egyszercsak nagyot recscsent és billegni kezdett... A kormányos elhagyta a kormányt és a hajó fenekére sietett, közben a hajó hol jobbra, hol balra billent...

"Énekeljük el azt, hogy: "Közelebb Hozzád, Uram..." — mondta egy testvér. (Biztosan a süllyedő Titanicra gondolt, ott énekelték ezt az éneket, de én csak mosolyogtam, mert tudtam, hogy nincs komoly veszély.) A hajót lehorgonyozták. Egy arra jövő motorosba szállt kormányosunk és úgy két óra múlva tért vissza az új alkatrésszel a bajt előidéző eltört alkatrész helyébe.

Az egy órából három óra lett; nem sokat láttunk, de szerencsésen hazaérkeztünk; ahol a hajó kikötése nem akart sikerülni, ezért sokan a hajóról ruhástól a vízbe ugrottunk és úgy úsztunk vagy sétálva a vízben mentünk a partra... akkora étvágyat hozva magunkkal, hogy valóságos pusztítást végeztünk a nagy bőséggel terített asztalokon... de így sem tudtunk mindent elpusztítani...

Hatodikán indultunk Torontóba, ahol este istentiszteleten vettünk részt, majd ott megszállva, hetedikén folytattuk utunkat Detroit felé. Útközben meglátogattuk Brantfordon Papp Imre testvéreinket, akik az egyedüli hívő magyarok a városban, és a nagy konvenció kezdete előtt megérkeztünk Detroitba, sok örömmel, boldogsággal eltelve a ramai táborozáson nyert áldásos tapasztalatok hatása alatt...

Fülöp Árpád